

[Erik Eriksen.]

pensel, står oppositionens program, der er udformet i en række konkrete lovforslag og forslag til beslutning. De giver klart udtryk for den liberale tankegang, jeg nævnte før, og som naturligt må præge venstres arbejde. Der kan ikke være tvivl om, at vi både økonomisk, socialt og kulturelt står på tærsklen — eller er gået over den — til en ny tid. Markedsdannelserne vil skabe sådanne ændringer, at vi knap kan overskue dem i dag. Hvis det enkelte menneske, den enkelte borger, skal klare sig igennem denne brydningstid, er det vigtigere end nogen sinde, at såvel styret som sigtet i vor lovgivning er liberalt. Der er nok af kræfter, som i dag truer individet. Det gælder i denne forbindelse naturligvis først og fremmest statsmagten, som i de senere år har indsnævret den enkelte borgers muligheder. Det er et spørgsmål om forskelligt syn på stat og enkeltmenneske, om fordelingen af velstandsstigningen, om hvem der skal have førsteprioritet heri, den enkelte eller staten. Det drejer sig altså også om en begrænsning eller en udvidelse af statens virkeområde.

Fra venstres side vil vi med al vor styrke vende os imod en indskrænkning af den enkeltes rettigheder, frihed og ansvar. Vi erklærer vor absolutte villighed til efter valget at samarbejde med enhver gruppering, som vil fremme en liberal politik. Det er for os ikke det afgørende, om vore mål bliver virkeliggjort lidt før eller lidt senere. Det afgørende må være, at kursen bliver liberal. Dette er, sagt i ganske få ord, den politik, venstre hidtil har fulgt, og som stadig vil være midtpunkt i vore bestræbelser.

Poul Møller: Den højtærede statsminister gjorde i den åbningstale, der er genstand for debat i dag, nogle udenrigspolitiske bemærkninger på regeringens vegne, og udenrigsministeren har senere haft lejlighed til at fremlægge andre udenrigspolitiske betragtninger på regeringens vegne på De Forenede Nationers generalforsamling. Endelig har jo Hans Majestæt — og jeg går ud fra, at det også er på regeringens vegne — fremsat nogle tilsvarende betragtninger på De Forenede Nationers generalforsamling. Jeg kan kun sige, at jeg tror, at der i det

høje ting er almindelig tilslutning til de synspunkter, der er fremsat vedrørende udenrigspolitikken i alle disse tre taler. Jeg tror også, at der er almindelig tilslutning til, at vi fra dansk side gør alt, hvad vi kan i den kommende tid, for at fastholde De Forenede Nationer som en verdensorganisation. Der er desværre meget, der tyder på, at netop på det tidspunkt, da De Forenede Nationer er blevet universel, om jeg så må sige, hvor alle tænkelige medlemsstater er blevet optaget i verdensorganisationen, står denne organisation over for sin værste krise i sit korte liv, og der har sandelig været mange kriser i De Forenede Nationers korte tilværelse; men dette ser ud til at skulle blive den værste, fordi man aner en hensigt, aner et forsøg fra anden side på simpelt hen at få sprængt verdensorganisationen, så den ikke længere dækker øst og vest, både de neutrale lande, NATO-landene og østpagtlandene. Vi har netop oplevet den russiske statschefs forsøg på at trække De Forenede Nationers debat ned på niveau med et vulgært værthus-skænderi, og vi har set, hvordan Sovjetunionen i sin udenrigspolitik har forsøgt at udnytte Congokrisen, afviklingen af kolonistytret i Congo, og Algeriekrisen til fremme af dets egne imperialistiske interesser. Jeg tror, at vi alle her i det høje ting — i hvert fald vil jeg gøre det på den konservative folketingsgruppes vegne — gerne vil give den stærkeste tilslutning til generalsekretær Hammerskjølds optræden i disse kritiske måneder for De Forenede Nationer, og jeg vil gerne udtrykke håbet om, at Khrustjjevs optræden i De Forenede Nationer må virke som dårlig propaganda på de afrikanske og asiatiske folk.

Ud fra enhver betragtning, ud fra et kristeligt synspunkt, et humanitært politisk og økonomisk synspunkt anerkender vi i det konservative folkeparti vort medansvar for disse nye landes, udviklingslandenes, fremtidige skæbne. Alt tilråder den vestlige verden at sørge for, at de nye folk ikke bliver fjender, ikke bliver modvillige, men bliver venner af den demokratiske livsform og af den vesteuropæiske kultur. Jeg er derfor helt enig med den høje regering i, at Danmark på dette område må yde sit bidrag, og at vi på et tidspunkt, hvor vi har råd til det, bør gøre det ud over det